

Tony Mott

ROȘU

- roman -

EDITURA PASTEL, BRAȘOV, 2008

Consilier editorial: Ion Topolog Popescu
Culegere computerizată: Simona Călin

Editat de: S.C. Pastel Impex S.R.L. – BRAȘOV
Director: Gabriela Daraban
Tel. : 0726/735.687
www. editurapastel.ro;
e-mail: gabi_dm_pi@hotmail. com

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
MOTT, TONY**

Roșu / Tony Mott. - Brașov : Pastel, 2008
ISBN 978-973-8944-76-3

821.111-31=135.1

© Toate drepturile sunt rezervate autorului.

www.tonymott.ro

Tiparul și legătoria: Charta, Sf. Gheorghe, jud. Covasna,
Str. Gabor Aron nr.14

CAPITOLUL UNU

1995

E surprinzător cât de tare o enerva acum ticăitul ceasului. Fiona trebuia să sosească din clipă în clipă cu prietenul ei. Iar ea avea emoții.

„Mi se pare cel puțin ciudat să o aștept acum pe Fiona împreună cu prietenul ei. Acum și aici. Nu-mi imaginez cum a avut timp să cunoască suficient de bine pe cineva, încât să dorească să mi-l prezinte!?”

Soneria îi întrerupse scurta reverie și în drumul scurt pe care-l avea de făcut până la ușă, își revizui ținuta în oglinda din hol.

„Cred, într-adevăr, că nu arăt rău deloc pentru vârsta mea”, își zise Izabela, în timp ce se studia în oglindă, și își zâmbi, încântată de aspectul ei.

Nu părea de 40 de ani împliniți. Părul roșu, tuns scurt, îi da o alură tinerească, iar îmbrăcămintea nu făcea altceva decât să accentueze impresia de tinerețe. Pentru că, deși urma să-l primească în vizită pe prietenul fiicei sale, purta o pereche de jeanși și o cămașă lungă, stacojie, lăsată liberă peste pantaloni.

– Da, da, imediat! le strigă Izabela, după care deschise și, în acel moment, (chiar zărit din semiîntunericul de afară), chipul însoțitorului fiicei sale i se păru cunoscut și avu o strângere de inimă, ca un soi de presentiment:

– Pofțiți, intrați!

– Mulțumim, zise Fiona. Hai, Robert, intră. Dați-mi voie să fac prezentările: mama, și-l prezint pe prietenul meu, Robert Comănescu, mama mea, Izabela Heimer. Acestea fiind zise, cred că putem intra, nu? Ce-ai rămas așa, mamă?

– Da, sigur, poftiți, vă rog să mă scuzați, îmi face o deosebită plăcere să te cunosc, Robert.

După ce intrară, Izabela întinse o mână fermă, vădind intenția doar a-i strânge mâna lui Robert, care insistă să o sărute și o duse la buze.

– Încântat de cunoștință, doamnă. Fiona mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră, dar cred că este modestă în ceea ce vă privește. Am senzația că urmează să vină altcineva, care să spună că este mama voastră a amândurora. Ați provocat o impresie deosebită asupra mea și mă simt încurcat, dar am să-mi revin curând, în compania a două femei atât de frumoase.

Dar Robert Comănescu era vizibil debusolat. Nu putea scăpa de senzația bruscă ce îl apăsa, că o cunoaște. În următoarele momente își dădu brusc seama cine era femeia din fața lui și se bucură imens observând că Fiona este întoarsă cu spatele și nu îi poate vedea expresia feței. Dar ea nu scăpă Izabelei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Fiona.

– Nu, nimic, răspunse el cu un glas gătuț de emoție.

Zări atunci chipul Izabelei, iar ochii ei arătau clar că împărtășeau aceeași taină. Era o privire amuzată, pe de o parte, dar, pe de alta, mai zări și niște săgeți ascuțite în spatele lucirilor binevoitoare.

– Fiona, Robert, zise Izabela, sper că îmi dai voie să-ți spun așa, haideți să luăm loc acum. Poți să-mi spui Izabela, de fapt, chiar te rog, așa-mi spune oricum toată lumea care-mi calcă pragul.

Făcură câțiva pași și se așezară în living pe canapea.

– Acum, după ce ne-am așezat, aș vrea să știu cu ce te-aș putea servi, Robert. Crezi că este prea târziu pentru o cafea?

– Nu, e-n regulă, și așa beau prea multă, așa că încă una nu are să-mi dăuneze enorm.

– Altceva, whisky, vin, ceva răcoritoare?

– Da, și un whisky cu gheață, te rog, și un pahar cu apă minerală pentru mine.

– E-n regulă. Tu, Fiona, bei sigur cafea. Altceva?

– Dacă-mi aduci și o coke e perfect. Mulțumesc.

– Am luat comanda, vă rog să mă scuzați pentru următoarele două minute.

Izabela se ridică și trecu dincolo în bucătărie. Se spune doar trecu, pentru că în casă nu existau pereți despărțitori decât la dormitoare și băi. Totul în rest forma o singură încăpere, separată doar de diferențe de nivel. Era totul zugrăvit în alb, iar pereții erau din loc în loc decorați cu tablouri moderne sau moderniste, oricum ar fi, dar intens colorate. Majoritatea erau operele Izabelei, acesta fiind marele hobby al ei. Nu vânduse niciodată nici un tablou sau desen, nici măcar nu dăruise nimic din ceea ce crease. Adevărul este că nici nu încercase niciodată să vândă ceva. Tot ambientul era de o rară simplitate și emana un calm deosebit. Nu și aceasta era starea de spirit a Izabelei, care turna aparent liniștită cafeaua în căni și aranja băuturile pe tavă. „Sper că memoria mă înșeală. Sper ca eu să mă înșel. De fapt, sunt obosită și stresată și trec printr-o perioadă proastă, iar această persoană are întâmplător același nume și întâmplător arată la fel cu o alta pe care speram să o fi uitat demult. Oricum ar fi, cred că ar fi mai rezonabil din partea mea să mă calmez. Oscilez între a-l lua de guler și scoate afară din casă și atitudinea de gazdă pe care ar trebui să o am. Cine ar fi crezut că, după atâția ani, ne vom revedea și mai ales în circumstanțele astea?”

Izabela luă tava și puse apoi băuturile pe masă în fața tuturor.

– Am adus tot. Vă rog să vă serviți fiecare cu ceea ce doriți. Robert, fumezi? întrebă ea și-i întinse pachetul.

– Nu, mulțumesc, detest țigările.

– N-ai fumat niciodată? întrebă curioasă Fiona.

– Mi-ar plăcea să spun că nu, dar trebuie să recunosc că m-am lăsat de foarte mult timp.

– Sper că detești doar țigările, nu și fumul de țigară și fumătorii, pentru că în acest caz nu știu ce ai să te faci, eu fumez, și încă destul de mult, și n-am de gând să mă las acum.

– Nu vă faceți, pardon, nu-ți fă probleme, poți fuma liniștită, nu mă deranjează fumurile altora.

– Ce faci, ai vreo problemă în a-mi spune pe nume? Stai liniștit, nu cred că este cazul. Nu este chiar așa o diferență mare de vârstă între noi. Sau mă înșel eu?

– Mamă!

– Da, Fiona. Cred că am fost puțin arțăgoasă acum, dar să fim realiști, Robert a venit azi să mă cunoască și să se prezinte. Nu cred că are vreo problemă în a-și declara vârsta. Nu, Robert?

– Așa este, Izabela. Am 40 de ani și să știi că nu fac nici un ascunziș din asta. Ți se pare mult?

– Sinceră să fiu, pentru tine nu mi se pare mult, arăți foarte bine pentru vârsta ta. Cred că pentru Fiona este puțin cam mult. Înțeleg că ai venit aici în calitate de prieten, iubit al fiicei mele, drept pentru care consider că ești cam trecut pentru ea.

– Mamă, am venit azi cu Robert ca să vă cunoașteți, nu ca să vă înțeptați tot timpul!

Zicând acestea, Fiona râse, încercând să îndrepte lucrurile care luaseră o turnură puțin cam dificilă.

– Dacă este vorba așa, mai în glumă, mai în serios, doar eu l-am înțepat pe Robert, dar nu știu dacă a fost ceva neadevărat în ceea ce am spus. Oricum, cred că

a sosit timpul să întrerupem ostilitățile și să trecem la banalități.

Fiona simți că această invitație i se adresează ei în mod special și zise, folosind apelativ „mam”, care, invariabil, o calma pe Izabela:

– Uite, mam, Robert ne-a adus invitații la concertul care va avea loc luna viitoare la București. Ce zici, mergem?

– Sigur, mi-ar face plăcere. Ce va fi în program, Robert?

– Voi susține un concert de Brahms și unul de Grieg. Va fi foarte dificil pentru mine.

– Te cred, te cred. Vom fi precis acolo să te susținem. Dacă eu nu voi fi acolo, sunt convinsă că Fiona nu va lipsi. Așa-i?

– Bineînțeles, mam. Robert, n-ai vrea să ne povestești ceva despre turneul tău european din care tocmai te-ai întors?

– A fost foarte interesant, dar în aceeași măsură obositor. Am concertat la Viena, Berlin, Bruxelles, Barcelona, și Londra, vi le spun în ordinea în care am susținut concertele. A fost într-adevăr minunat. Am avut ocazia, chiar dacă nu prima, de a vedea foarte multe lucruri. M-am simțit minunat, mai ales că am colaborat foarte bine peste tot cu orchestrele de acolo. A fost extraordinar.

– Spune-i, Robert, te rog, de câte ori ai fost bisat la Barcelona.

– Ah, acolo a fost într-adevăr o trăire specială. Am fost de patru ori rechemat la rampă. A fost acolo publicul pe placul căruia am cântat. M-au apreciat în mod deosebit.

– Pe când un nou turneu de o asemenea anvergură?

În momentul în care Izabela tocmai punea această întrebare, Robert vru să continue ceva.

– Scuză-mă, te rog, Robert, că te-am întrerupt, continuă.

– Pe mine te rog să mă scuzi, dar mai întâi să-ți răspund la întrebare: un asemenea turneu s-ar putea să încep la sfârșitul anului viitor. Nu știu însă în ce țări sau orașe. În altă ordine de idei, am vaga senzație că acum sunt la un interviu și cred că ziaristii sunt o altă fobie a mea.

– Ți-e teamă, sau ce, în prezența lor? nu rezistă Izabela să nu-l chestioneze.

– Nu, dar dacă tot mă interoghezi, am să-ți dau de bună voie cât mai multe detalii despre mine însumi: sunt necăsătorit, nu am fost căsătorit niciodată, sunt pianist, muncesc foarte mult și ador munca pe care o fac.

– Activitatea ta a fost întotdeauna pe primul loc în viața ta, nu, Robert? îl întrebă Izabela, iar el răspunse, fără a lua în seamă ironia cu care ea pusese întrebarea.

– Da, cam așa ceva. Acum poate că am mai îmbătrânit și mă gândesc că nu mai merge la infinit, dar, indiscutabil, este lucrul la care mă pricep cel mai bine în viață. Cu Fiona ne cunoaștem de câteva luni, nu am petrecut prea mult timp împreună, abia dacă am avut timp să ne vedem. A fost și ea plecată, am mai fost și eu, și uite așa. Azi am venit doar ca să te cunosc pe tine, a ținut morțiș Fiona, eu unul aș fi trăit liniștit dacă s-ar fi putut și fără asta, pentru că, zău, mă simt cam incomod.

– Robert, sper că nu te-ai supărat prea tare.

– Lasă-l, Fiona, nu cred că ar avea ceva de ascuns, nu, Robert?

– Da, așa e, Izabela, nu am ce ascunde. Pe Fiona o consider ca fiind ceva foarte special în viața mea. Ea este ea însăși într-o perioadă cam dificilă și nu am de

gând să-i stau în cale cu ceva. Nu ne-am făcut nici un fel de planuri pentru viitor.

– Poate fi adevărat, Robert, ceea ce spui tu, dar, vezi, tu ai trecut deja prin viață, dar la Fiona filele sunt albe. Nu știe ce înseamnă greul. Nu încă. E în primul an de medicină. Mai are foarte mult înainte, în primul rând, să descopere dacă aceasta este vocația ei sau nu.

– Gata cu vorbăria ca și cum eu n-aș fi de față, îi întrerupse Fiona. Ce-ar fi să vorbim despre vreme acum?

Au început toți trei să râdă și atmosfera se destinse. La un moment dat, Fiona se scuză pentru câteva clipe, având senzația că erau destul de pașnici.

– Ești tu, nu-i așa, Belle?

– Eu?! Dacă mă întrebi dacă sunt aceeași persoană cu cea căreia obișnuiai tu să-i spui așa, pot să-ți răspund că da.

– Nu te-ai schimbat prea mult. Ești tot atât de frumoasă!

– Nici tu, Robert, minți tot atât de frumos.

– Mă vei putea ierta vreodată?

– Stai liniștit, de iertat te-am iertat demult. Mai greu îmi va fi să aflu cum mă voi putea ierta pe mine.

Când reveni Fiona, cei doi stăteau în jurul ceștilor de cafea și al băuturilor și aparent discutau ca niște buni prieteni. Când se apropie, tânăra observă că au schimbat subiectul, dar nu le acordă atenție și intră în vorbă. Într-un târziu, Robert se ridică și spuse:

– Doamnelor și domnișoarelor, nu am mai avut demult o seară atât de plăcută. Mi-a făcut o deosebită plăcere să-mi petrec timpul în compania voastră, dar a venit vremea să mă retrag. Izabela, sunt sincer încântat că ne-am văzut azi.

Mama și fiica se ridicară și ele. Izabela întinse mâna spunând:

– Îmi pare bine că ne-am cunoscut, și accentuă în mod deosebit cuvintele „ne-am cunoscut”. La revedere, Robert!

Acesta sărută din nou mâna Izabelei, deși remarcase că nu-i făcuse plăcere nici prima dată, și se despărți de ea cu un zâmbet ușor tremurându-i pe buze.

– La revedere, Izabela, spuse el și, condus de Fiona, se îndreptă spre ușă.

– Mam, îl conduc eu până la mașină. Mă întorc imediat.

– OK.

*

Ușa se închise și Izabela rămase singură cu gândurile ei, care năvăleau peste ea de parcă s-ar fi iscat o furtună. Totul era răvășit: sfârșit, început – erau una. Se întoarse Fiona:

– Ei, ce zici, ți-a plăcut?

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă ți-a plăcut, ce-ai tresărit așa?

– Da, mi-a plăcut.

– Și atunci de ce o spui cu o jumătate de gură?

– Pentru simplul motiv că am senzația de păcat atunci când vă văd împreună.

– De ce vorbești, mamă, așa?

– Pentru simplul motiv că tu ai 20 de ani și el 40. Ți-ar putea fi foarte bine tată. Nu crezi?

– Nu cred. Bărbații nu sunt atât de maturi în tinerețe ca și noi, femeile. Iar tată nu mi-e, nu?

– Nu, tată nu ți-e, nu e vorba de asta. Nu-l simți bătrân?

– Nu, deloc. Simt în el o persoană matură, echilibrată, care știe ce nevoi are de la viață, știe clar ce

are de gând să-i ceară. Nu mai are nici fițe, nici hachițe în cap, gândește înainte de a acționa.

– Cu alte cuvinte, începui Izabela pe un ton moralizator, este matur, stăpân pe sine, dar și previzibil, cu fixuri multe, fără urmă de dorințe sau de vise. Tu crezi că de așa ceva ai nevoie?

– La ce să am nevoie? Crezi că m-am și măritat cu el deja?

– Nu mă lua așa. Dar, ca experiență de viață, îți poate fi dăunător un astfel de bărbat. În cazul în care îl iubești foarte mult și se va termina, te vei întreba mereu unde ai greșit și ce anume a dăunat relației voastre. Nu-ți dai seama că la vârsta lui el are deja un model de femeie cu care tu să corespunzi?

– Dar tu nu-ți dai seama că îl iubesc și că nu mă interesează? Fiona ridică ușor tonul, dar se calmă doar uitându-se la Izabela, care o privea încruntată, și, calmându-se, continuă: Uite, aș vrea foarte mult să rămânem împreună, dacă se poate, dar nu-mi voi pune ștreangul de gât dacă se termină, iar apoi, este normal să mai am și eu de impus câteva condiții.

– Hopa, condițiile nu trebuie impuse, ci mai întâi ele trebuie expuse și apoi respectate. Nu cred că ar fi în folosul cuiva vreodată vreo impunere. În astfel de cazuri, mereu se întâmplă ceva care nu merge.

– Bine, bine, ai dreptate, dar dacă tu crezi că la ora asta trebuie să discutăm așa ceva, te înșeli. Eu nu știu exact ce va fi mâine și tu te duci cu gândul aiurea, mă vezi și măritată și cu probleme în căsnicie.

– Cu o astfel de căsnicie, da, poți fii sigură de asta, dar eu te las în pace. Să nu...

– „Vii mai târziu la mine și să-mi spui că am avut dreptate”, rosti râzând Fiona, asta ai vrut să spui, nu-i așa, mam?

– Râzi, tu, râzi, dar ai să-mi dai dreptate.

– Da, mam, așa e. Hai să strângem vasele pe aici
că-s moartă de somn.

*

Fetele s-au apucat și au făcut ordine. Și-au urat
apoi noapte bună și s-au dus fiecare în camera ei. Fiona a
adormit ușor, cu gândul la problemele ei de școală, la
Robert și la întâlnirea lor de a doua zi și la ce va îmbrăca
ea atunci.

Izabela s-a așezat în pat și aștepta să-și amintească tot. Și așa reuși să-și redescopere trecutul.